

 <http://www.hifi-voice.com/testy/usher-s-520ii.html>

USHER S-520 II

První dojem

Tento produkt má laťku nasazenu hodně vysoko. Ještě než jsem vůbec dostal regálovky Usher S-520II do rukou, ze všech stran jsem se dozvídal jak moc se výrobci povedly a jak moc se všem posuzovatelům a recenzentům celkově líbily. Nu, o to víc to se mnou budou mít těžké. Jen co jsem bedýnky zapojil a nažhavlil tranzistory, první co mě jasně upoutalo byl líbivý, neuvěřitelně detailní a přesný zvukový projev. Prostor se přede mnou krásně a jasně vykreslil, dokonce i s muzikanty a zpěvákem, snad i v barvě...

Teprve teď mohly myšlenky přejít i na jiné detaily, například na pevnou až „nerozbitnou“ konstrukci ozvučnice, na kvalitu zpracování a použitých materiálů – dýha, lakování, kvalitní terminály pro kabely, měniče... Nečekaně i na letmý pohled do útrobu bedýnky (skrze průhlednou – opravdu netradiční - polypropylenovou membránu středobasového měniče). Napadá mě zpětně, že bedýnky byly dokonce zabaleny v bavlněných pytlících! Pozoruhodné. A ta cena... Bude to zajímavé pro všechny.

Je jasné, že spousta konkurenčních výrobců podobných produktů v této kategorii bude jen mlčky přihlížet, jak se dá vyrobit, nebo možná lépe řečeno vytvořit něco takového jako S-520II. Vše na této bedýnce je prostě a zkrátka poctivě a pečlivě provedené. Usher zjevně vyrábí kvalitní reprosoustavy pro kvalitní poslech.

Celková koncepce

Zavítal jsem ihned na webové stránky výrobce a poté na (velmi přehledné) stránky dovozce, abych se dozvěděl něco ze zákulisí: www.usheraudio.cz/produkty/reprosoustavy/usher-serie/s-520-ii/

A už to tu je zase, samá chvála. První řádky, cituji:

„USHER S-520 II minimonitor je zázrak výkonu, kvality a ceny. Žádný jiný USHER model neobdržel tolik ocenění ani nebyl v testech recenzenty chválen častěji. Je schopen reprodukovat nebyvalou dynamiku z kabinetu této velikosti. Zvukem, kvalitou zpracování a díky použití kvalitních komponent jako jsou:....“

Nebo:

„...je model S-520 II dostupný v celkem sedmi barevných provedeních – 2 x pravá přírodní dýha opatřená sedmi vrstvami bezbarvého ochranného laku, 5 x barva s několikavrstvým klavírním lakem v příkladné kvalitě. Všechna provedení jsou etalonem nejen v dané cenové kategorii..“

Uznávám, provedení je skutečně příkladné. Povrchová úprava je pěkná na pohled, příjemná na dotek, lak je akorát správně lesklý, jedna vrstva hezčí než druhá. Pro mě je ale zajímavější osazení kvalitními měniči Usher, a zmínka ve specifikaci výrobce o vyhýbce osazené polypropylenovými kondenzátory, vzduchovými tlumivkami a vnitřními propoji z OFC mědi. A velký dík za pozlacené přípojovací terminály, které umožňují zapojení bi-wire/bi-amp. Počítá se i s reproduktorovými kabely větších průřezů, 4 mm v mém případě šly provléknout šroubovacími svorkami docela snadno.

Cituji další větičku z webu: „...se právem řadí do kategorie High-End.“

První poslech (nadšení)

Ze všeho nejdříve je třeba zmínit, že tyto bedýnky mají poměrně nízkou citlivost, podle specifikací 86 dB/W/m (v celém frekvenčním pásmu?), takže jsem musel s knoflíkem hlasitosti otočit o dost víc doprava, než jsem byl zvyklý. Vzhledem k zmíněné koncepci reprosoustavy s High-End ambicí by to nemělo vadit, protože typický kvalitní domácí zesilovač (High-End) přeci disponuje nějakými 100-150W. Ovšem jak by si s touto nižší citlivostí poradil např. zesilovač v čisté A třídě, kde se výkony pohybují od 20-30W, nebo lampový zesilovač středního výkonu; to už může být s hlasitějším poslechem o kompromisech - alespoň u přístrojů s menším činitelem tlumení (damping factor).

Nevadí, s hlasitostí nemám problém, hned zkusíme co ta malá hezká bedýnka dokáže.

Úvodem táhnu osvědčenými trumfy:

- Stereo&Video-kompilace: The Best of Indies II (00). Trvalo mi roky, než jsem docenil kvalitu nahrávek pro testy audio-video komponent na tomto disku, lze zde najít vše potřebné, dokonce i zajímavou muziku.
- Audio-kompilace: A Taste of Blues (02). Některé bluesové skladby tohoto výběru jsou nejen pěkné, ale i velmi dobře nahané, s dávkou vokálů, basů i výšek současně.
- Hooverphonic: The president of the... (07). Pěkná nahrávka, kde jsou pasáže jemných vokálů i úseky hlasitějších instrumentálních doprovodů s hutnějšími basy a bicími.
- ClearAudio Bestseller No 1. Big-bandy, jazz a R&B nejvyšší jakosti. Audiofilní kompilace se špičkovým zvukem a příjemnou muzikou.

- Pink Floyd: The Division Bell (94). Není to tak dávno, co tato deska hrála na všech expozicích High-End výstav. Velmi kvalitní nahrávka, počínaje vokály a konče basy (skladba #3 „Poles Apart“ vlastně může za moje životní směřování k reprobednám s velkou kubaturou)
- Karnas: Sny (04). Jazzové CD s úplně dokonalým zvukem. A je zde hodně žesťových nástrojů, které sice moc nemusím, ale je na nich slyšet úplně všechno.

Usher S-520II kreslí jako o život (...notoval jsem si s Filipem Topolem při písni Psích Vojáků), ten nádherně definovaný a vykreslený prostor je opravdu mimořádný. Podle mě je to zejména práce výborně navržené vyhýbky s minimální chybou fáze, a samozřejmě také osazením kvalitními meniči, umístěnými v ozvučnici blízko od sebe.

Výšky jsou jemné, vyvážené, transparentní, ... už mě nanapadají další synonyma. Střední pásmo a vokály rovněž, hlasy zpěváků úplně vystupují do popředí, přednes je velmi živý. Jenže – kde jsou basy??? Ano, je to malá regálovka, je jasné, že spodní pásmo zde nebude, ale alespoň nějaké malé reziduum z basů, to chci tak moc? A to všechny recenze chválí pevný střední-vyšší bas a nečekanou důraznost na basech... Dělámi snad něco špatně?

Abych celou situaci upřesnil - umístil jsem bedýnky necelé 2m od sebe na stolice, mírně zaklonil, aby hrály přímo do výšky uší. Připojeny byly k mosfetovému zesilovači v konfiguraci bi-wire. Z fotek Usher S-520 (na webové stránce dovozce) je patrné, že je výškový měnič umístěn nesymetricky k ose ozvučnice, takže je možné umístit repro tak, aby byly výškové měniče blíž k sobě, nebo dále od sebe. Já je umístil blíže k sobě, a pokud byly reproduktory směřovány přímo ke mě, nebo tak, aby bych byl „mezi bednami“ uvnitř pověstného rovnostranného trojúhelníku L-R-hlava, zdál se mi zvukový projev nejlepší.

Konzultoval jsem vše s p. Danielelem Křečkem, od kterého byly bedýnky zapůjčeny, a dozvěděl se během několika hovorů pár tipů k odzkoušení – doporučuji vzít v úvahu i pro případné šťastné majitele Usherů:

- nové bedýnky je nutno nechat rozehrát, až 60 hod.
- kombinace s bipolárním zesilovačem by mohla zlepšit podání basů
- možno zkusit umístit repro výškovými měniči dál od sebe

Postupně jsem vše vyzkoušel, dokonce jsem oprášil bipolární zesilovač Denon UPA-F88 (jen 50W, ale zde dostatečných; udávané parametry velmi slušné, doladovaný zvuk a výborné podání prostoru). Ženě jsem zabavil (srovnatelné) regálovky s HiFi ambicí, Shan Aztec 110, na kterých jsem si ověřoval zvukové rozdíly mezi zesilovači a zapojenými reprokabely. Také jsem zjistil, že basů zde je sice víc jak u Usheru, ale kupodivu ne o moc (vzhledem k většímu středobasovému reproduktoru i objemu ozvučnice), nicméně prostor a zvukový projev je jinak prakticky totožný s referenčními Shan Sněhulák, na kterých mám všechny nahrávky naposlouchané. Aztec 110 ale neumožňuje bi-wiring, takže poslech byl od této chvíle pouze „uno-wiring“ - zato za zcela srovnatelných podmínek. A hlavně jsem si zakázal po dobu testů poslech mých Sněhuláků, abych nesrovnával nesrovnatelné a zapomněl jak vypadá pořádný bas.

Druhý poslech (vystřízlivění)

Snad jsem byl nervózní z hudby bez spodků, ale už jsem si na Usherech nikdy tak nesmlsnul, jak ze začátku. Netrpělivě jsem čekal dlouhé hodiny, až se reproduktory rozehrají, a v mezidobí si (pro urychlení zahoření měničů) zahrál mimo jazzu i žánry, jenž se s takto malými regálovkami zjevně neslučují. A zatímco basů zvolna přibývalo, já si stačil uvědomovat, že přibývá i drobných vad na kráse těchto bedýnek.

Mluvím zde o vadách – je však třeba jasně vymezit, že to jsou spíše details, malé blešky, které aby byly objeveny, musí být cíleně hledány. Ale proto se píšou recenze, takže: kdeže jsou ta slabá místa?

Uvědomil jsem si, že ty živé a výrazné vokály má na svědomí určité zvýraznění pásma středních a vyšších frekvencí, a to poprvé při poslechu Karnase. Jeho křídlovka mi při delším poslechu postupně přišla poněkud dotěrná. Podobně skladby s výraznou el. kytarou (např. kytary na desce Root: Black Seal, ale třeba i kytarové sóla na desce Pink Floyd, od souřadnice 3/5m30s ke konci skladby) se posluchači vnucují, jsou takové uječené. Řešení: snižte hlasitost. To je ale jako by jste řekli řidiči v tuningovém autě: snižte rychlost. Ano, jde to, ale není to ono. V autě chybí dynamika, v poslechu chybí také. Přitom tuňáci i 520-ky umí být dynamickými, dokonce si o to říkají.

Při tišším (nemyslím tichém!) poslechu vlastně chybí nejen nejnižší bas – což je dáno nejen fyzikou ozvučnice, ale i fyziologií sluchu - chybí zde bohužel i celá hudba, která je za těmi pěknými vokály a výškami tak nějak pozadu. Nahrávka plyne sice v pohodě, ale ty pěkné pasáže, na které se těšíte, proplují kolem zcela bez povšimnutí. Několikrát jsem se o tom přesvědčil. Když bedýnkám trochu přitlačíte, celé to ožije, už je ta nahrávka celá, i „basy“ se přidají, ale pokud obsahuje např. ty zmíněné kytary, začnou tam po chvíli vadit. Toto platí jak pro mosfet, tak pro bipolar. Na Aztec 110 je ale vše naprosto v pořádku, musí to tedy být v Usherkách. Cože, v Usherkách? Vždyť jsou vyráběny s takovou péčí...

Dostávám nápad a vytahuji k poslechu i testovací CD-Generátor, což je mnoho tracků sinusových nebo skládaných průběhů, s frekvencemi od 20Hz do 20kHz. Pak ještě osciloskop, abych při srovnání s Shany dokázal přesně určit/změřit amplitudu signálu na svorkách reproduktorů (měřím ne mikrofonom+měřicím zesilovačem, ale jen „na ucho“ – ovšem i tak lze jasně poznat náhlé skoky v intenzitě zvuku).

A je to tu: 520-ky jsou lehce slyšet na 40Hz, pak je ticho až do 70Hz, poté začínají hrát a od 80Hz už je úroveň zvuku ustálená (specifikace uvádí kmitočtový rozsah 52Hz-20kHz +/-3dB). Na 200-300Hz je patrné navýšení úrovně (a při větší hlasitosti bohužel i cizí rezonance zevnitř ozvučnice), pak se vrací úroveň zpět a je zde víceméně vyrovnaná až do oblasti 1.8kHz. Pak ovšem nastane zvýšení na 2kHz (dělicí kmitočet vyhýbky), výrazná špička na 2.5kHz (to jsou ty kytary), poté zpět na úroveň za dělicím kmitočtem vyhýbky a zde drží až do 20kHz, s dalším určitým nárůstem v oblasti 4-5kHz. Pro porovnání, 110-ky rovněž brouknou na 40Hz, začínají hrát s vyrovnanou citlivostí od 70Hz; od 150Hz se úroveň lehce navýší a drží konstantní vlastně až do 20kHz, s mírnou špičkou v oblasti kolem 5kHz.

Tedy, nečekal jsem u Usherů takové výkyvy hlasitostí. Dělá to na mě celkový dojem, že byla bedýnka laděna ne na parametry, ale na poslech, a to pro vybrané nahrávky nejspíš blues, jazzu nebo klasické hudby, dokud výrobce nedosáhl té správné líbivosti a živosti. Nepůsobí to na mě úplně Hi-Fi, ale pokud to byl záměr, tak ovšem vyšel dokonale – míněno v dobrém.

Třetí poslech (smíření)

Tak už je to rozehrané, basy tam tedy stále nejsou a ani nebudou, zato „basy“ už ano a docela hojně. Zvukový projev se celkově zkultivoval (oproti počátku), nižší frekvenční pásmo se jaksi zakulatilo, došlo k „propojení“ a zvukový projev Usherů je teď o poznání lepší. Usher S-520II pro mě není pohodová bedna. Je to ale dobrá bedna, která vás o své dobrotě přesvědčuje tak dlouho, až vás prostě přesvědčí.

Postupně jsem se vyvaroval při poslechu všeho, co 520-kám nedělá dobře, a naopak jsem bedničkám dopřál vše pro maximální výkon, abych z nich vymačkal zvukové maximum, včetně návratu k bi-wiringu. A zjistil jsem, že pak jsou ty bedny opravdu pěkné,

poslouchatelné, detailní, přesné jak Švýcarsko. Výše zmíněné nedokonalosti ustoupily do pozadí a Usher S-520II se mi už zase začínají líbit (akorát se mi o tom jazzu už i zdá).

Shrňme:

- je třeba třídit hudební žánry a nahrávky – nebo je alespoň nepoznat na velkých bednách
- nechte rozehrát alespoň 50-100 hod. a vzpomeňte si, jak jste zajížděli nové auto – občas to pořádně prožeňte, pak zase nechte vydýchat
- zvukovému projevu svědčí spíš bipolární zesilovač než mosfet- zesilovač (i ostatní části audio sestavy) musí být kvalitní, Ushery všechny případné nečnosti nejen odhalí, ale i nepříjemně zvýrazní
- nezapomeňte na dostatečný výkon zesilovače, 520-ky mají rády vyšší poslechovou hlasitost- určitě a bezpodmínečně zapojte repro k zesilovači v konfiguraci bi-wiring- použijte kvalitní reproduktorové kabely
- experimentujte s vhodným umístěním (zvýraznění basů), bedýnky spíš blíže u sebe, a výškové měniče směrem k sobě (zachováte si největší devizu bedny – detailní a prokreslený prostorový vjem)
- vždy se nacházejte uvnitř poslechového rovnostranného trojúhelníku – ale vně je to stále velmi dobré- sundejte ozdobné mřížky reproduktorů, k poslechu už je nebudete nikdy potřebovat

Takhle se vám budou Usher S-520II určitě líbit. Já si je budu takhle pamatovat.

Co k tomu dodat?

Zapojuji zpět Sněhuláky a prožívám hodinový orgasmus při „full-range“ poslechu již minimálně 100x hrané desky Hooverphonic... Regálovky jako žánr pro mě asi skončily.

Ale jinak – Usher S-520II jsou ve své kategorii zcela výjimečné a povedené reprosoustavy. Vzhledem k ceně jsou ještě výjimečnější a povedenější. Přemýšlíte-li o malých bedýnkách do pracovny, ložnice, nebo doplněné subwooferem i do obýváku, pak

vám je doporučuji. I přes výše uvedené drobnosti vám tyto reprosoustavy - s klidným svědomím - doporučuji.

Co na to moje žena?

Nic. Nemluvila se mnou, dokud jsem do našeho domácího kina nevrátil zpět Aztec 110.

Co na to můj souseď?

„To hrajou ty malé bedny? Děláš si srandu.“ Myslím, že tohle přesně vystihuje to nejlepší na Usherech – krásně naplní poslechovou místnost detailním zvukem s bezvadným prostorovým podáním.

Na čem se poslouchalo:

- DVD/SACD player Pioneer DV-656A + DA převodník Benchmark DAC1
- Tube pre-amp JH.Sound
- Mosfet amp Perys
- Bipolar amp Denon UPA-F88
- Použité kabely v testu: Eichmann Express SIX series2, Krautwire Reference HT, in-akustik Black&White LS1202, ostatní kabely Perys

